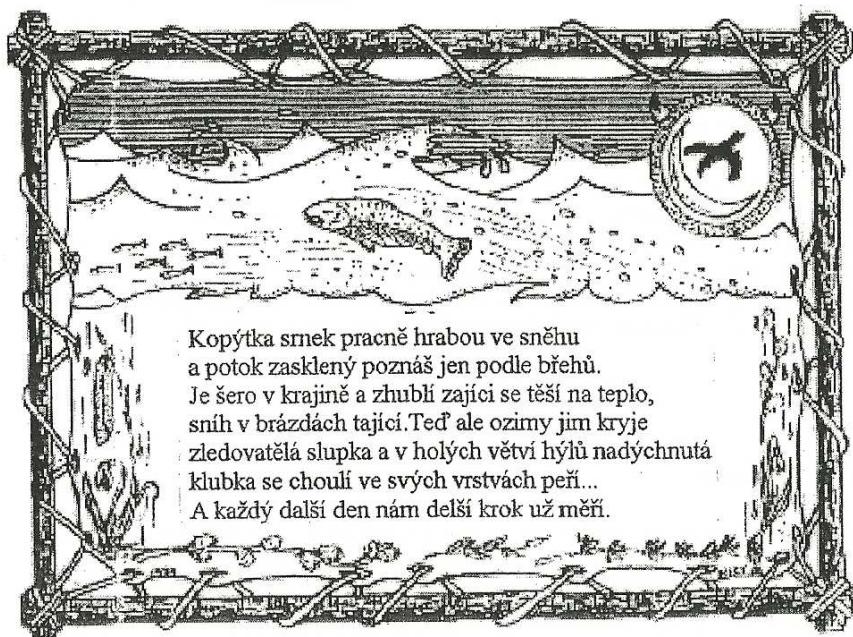

K vodák

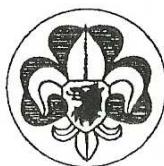
Časopis 7. oddílu Junáka Tábor,
oddílu Karibů

Ročník první

1996-1997

Kopýtka srnek pracně hrabou ve sněhu
a potok zasklený poznáš jen podle břehů.
Je šero v krajině a zhublí zajíci se těší na teplo,
sníh v brázdách tající. Teď ale ozimy jim kryje
zledovatělá slupka a v holých větví hýlů nadýchnutá
klubka se choulí ve svých vrstvách peň...
A každý další den nám delší krok už měří.

Ve třetím čísle naleznete : Sedmiletá tradice
Chrám a slunce
Modrý život
První pomoc
Cestou k pramenům 2

Třetí číslo připravili : Vacík, Kubula, Martin a
Mates

Narozeniny 7.oddílu

V pátek 14.2.1997 se v klubovně konalo 7.výročí našeho oddílu.
Nejprve jsme se šli všichni podívat na video z 4.tábora Lopeček a z našeho divadla. Poté jsme všichni odešli do klubovny a oslavili výročí.Celé této akce se zúčastnili i někteří naši vedoucí : Medvěd, Riki a Barnbus.Jako náš host přišel nejstarší člen oddílu br.Barnbus, který vyprávěl jak to probíhalo před desítkami lety v junáku.
Prohlíželi jsme si společně fotky a vzpomínali na všechny přežité tábory , na to co náš oddíl prožil.Výročí jsme zakončili rozloučením a následném snědění dortu se sedmi svícemi.

Martin

Rouden

Vše začalo 7.3. v 16:00 odjezdem z táborského nádraží.Cíl naší výpravy byl : Pořín - Lorn.Na místo jsme dorazili ještě před souranakem,takže jsme stihli západ slunce.Tento večer jsme hráli Hůla, ale před tím se konal rituál a pak jsme hráli ještě pár skvělých her.Druhý den nás čekal pochod na poutnické místo sv. Anna.Cestou jsme se osvěžili v několika hospůdkách a restauracích (mimo jiné cestou byla pouze jedna). Ten večer byli všichni utahaní,a tak se šlo spát. Poslední den v neděli se uklízel a pak jsme hráli několik her a hurá domů.

Kubala

Mistr v uzlování

Dne 2.5. se uskutečnila soutěž v uzlování,kterou pořádali táborský oldskauti.Zúčastnilo se ji 16. skautů a skautek táborských oddílů.Soutěžilo se ve dvou kolech v klasické disciplíně 6.základních uzel na čas.Nejrychlejší byla sestra Miky ze trojky.Naši skauti a vlčata se umístili ve své kategorii na 1,2 a 3 místě.

Všem gratulejeme

Romou

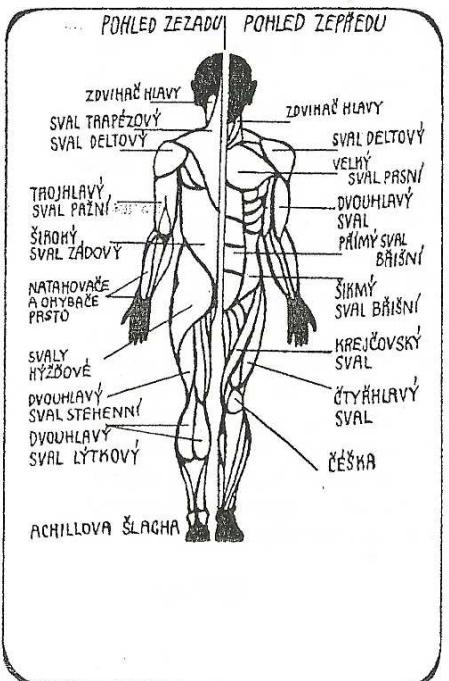
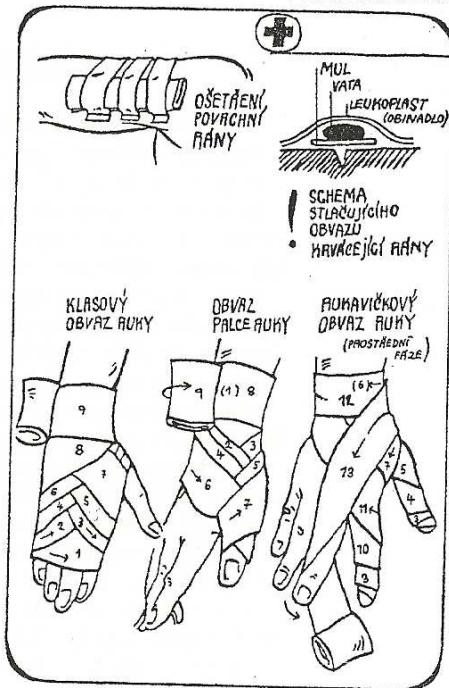
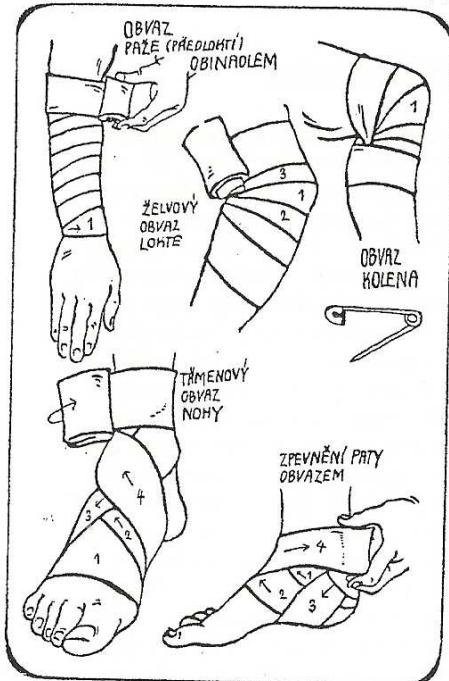
Výprava Maršov

Sraz byl v 8:00 hodin u Lužánky. Odtud jsme jeli na vlakové nádraží, ale jelikož železničáři stávkovali, museli jsme autobusem do Plané. Odtud jsme se vydali směrem na Zhoř.Odtud jsme šli do Maršova. Tam jsme dorazili všichni unaveni po dlouhé cestě.V osadě jsme se najedli,zahráli na horolezce a prohlédli okolí.Cestou domů jsme si stačili na chvíliku lehnout na mez a ohřívat se na sluníčku.

Dan

Sedmiletá tradice

Je to neuvěřitelné ,ale bude to již sedm let,kdy se první nadšenci skautingu sešli v prostorách kina Oko v Sezimově Ústí I. Při této zahajovačce vznikl náš oddilový pokřík,rozdělili se družiny,apod. Škoda že na tuto schůzku vzpomíná pouze malá skupinka dnes již rádců nebo roverů.Ovšem ještě lepší byla první oddilová výprava, kde se sešel tehdy ještě velice početný oddíl.Čas utíká velice rychle a náhle se před námi objevil první tábor,HÁNOV '90 .Když jsme vystoupili z bábosu objevila se před námi prázdná louka.Zavolilo se do práce,ale ouha ,nikdo kromě improvizujících vedoucí nevěděl,co se má dělat.Nakonec se tábor po úmorných dvou dnech přeci jen podařilo postavit,sic za obrovské obětavosti vedoucích,ale přece. Skončil tábor a v novém školním roce pro veliký zájem,vznikla další nová družina.Opět se sešel rok s rokem a byl tu letní tábor.Jenže to už jsme chytřejší a zkušenější.Je pravda ,že výstavba tábora trvala asi tři až čtyři dny,ale nadruhou stranu se pro vodu a pro jídlo jezdilo do vzdálené vesničky,do RATAJÍ a navíc tábor doslova plaval na bahňe.Na tábor jelo neuvěřitelných 40 členů a vedoucích.Zde se začala psát historie našich překrásných bran (později další velmi hezká byla na Lopečku '93).Pomalu se začal rýsovat další rok,který nebyl,co se týče členů tak úspěšný jako rok 1991.Na táboře,který tentokrát byl v NEMYŠLI,přijelo 25 členů (včetně vedoucích).Sranda byla jako na každém táboře a to včetně zaspaných hlídek.Ale přeci tu byly dvě novinky,jednak skvělé koupání a jednak první přepad ,který se na nás uskutečnil.Pro nás dopadl naštěstí velice dobrě.Poslední tábor o kterém budu psát je LOPEČEK 93.Pro ty co nečtou závorky,tábor s branou ,kterou by nám záviděli i husiti.Tábor je znám tím,že nebyla noc ,kdy by se skupinka členů dohodla a odešla na přepad k Patovi.Bohužel,neúspěšně!Snad jenom za zmíšku stojí ,že Bubo (dnes již není členem našeho oddílu) už měl v ruce vlajku a utíkal pryč,ale v tu se objevilo patovské vlče a zařvalo,stůj nebo po tobě něco hodím,bylo to vlče,které by se stoprocentně netrefilo,ale Bubo se zalekl a zastavil se ... Dále následovali LOPEČEK 94, KOCOURKÁČ 95, MEZIRÍČÍ 96. V roce 1995 jsme získali novou klubovnu ,dole u řeky,kde sídlíme dodnes.Nakousnou trošku budonosti a prozradím Vám,že již po několik let se plánuje přestavba klubovny. Ale chybí prostředky, takže doufáme ,že brzy se nějaké sezenou a budeme mít krásnou klubovnu. Ptáte se proč jsem na oslavu sedmého výročí založení oddílu nevyzdvíhl všechny naše úspěchy a neúspěchy.Protrože si myslím,že tábor je vyvrcholením skautské sezóny a právě na první čtyři tábory vzpomínám nejraději.

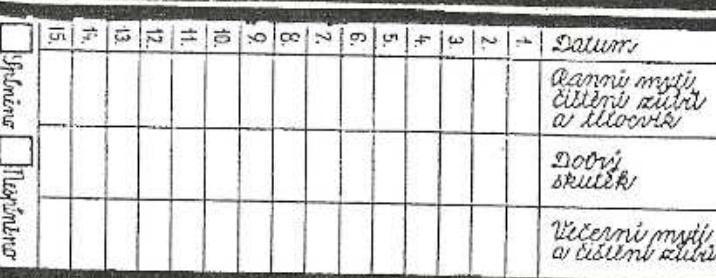

ZELENKA
STEZKA
VLČAT

	Datum	Přání mytí čistého až širokého	Dobré sestátko	Věčné mytí a čistého života
16.				
17.				
18.				
19.				
20.			-	
21.				
22.				
23.				
24.				
25.				
26.				
27.				
28.				
29.				
30.				
31.	MÍSTO SLOV – DOBÝT ČÍTI!			

ZELENÁ
STEZKA
V LČAT

Zelenou stezku vlčat pečlivě vystříhní a nalep do deníku. Druhý list uschovej na další měsíc. Tyto zelené stezky jsou na měsíc duben a květen.

CESTOU K PRAMENŮM

2

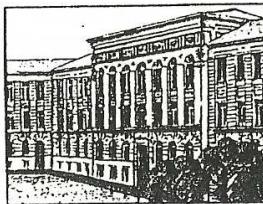
Opusťme Anglii a rozvoj skautingu ve světě, a vraťme se o několik let zpět. Kouzelné kukátko zaostříme na střed Evropy – do Čech leta paně 1911. V té době v Praze žil a pracoval velmi aktivní profesor tělocviku.

Narodil se v Praze na Smíchově 5. září 1876. Byl teprve tříletý, když mu zemřel otec. Antonín na rodném Smíchově vychodil nižší gymnázium. Učitelský ústav zakončil roku 1896 maturitou s vyznamenáním. Jmenoval se:

ANTONÍN BENJAMIN SVOJSÍK

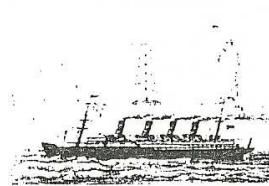
Byl mladý, plný života. Není divu, že vstoupil do Sokola, který tehdy nebyl pouze tělocvičnou jednotou, ale důležitým společenským střediskem. Aktivního mužídku se stal v 19 letech náčelníkem jednoty ve Švýcarsku a 4 roky později dokončil náčelnictví celé Junghannoverovy župy.

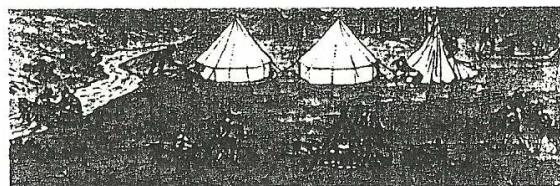
Po absolvování odborného univerzitního kurzu pro učitele tělocviče začal od roku 1901 vyučovat na radlice v Žukově, tehdy ještě samostatném pražském městě. Brzy se stal uspěšným výchovařem mládeže, obliběným tělocvičkářem.

Anionionovou zálibou bylo také cestování. Už jako kluk i s kamarádem Janem Novákem procestoval Čechy, Moravu, Slovensko a Uhry. Jak? – Hlavně pěšky! O něco později přijely Itálie, Francie, Španělsko, Balkan i Skandinávie.

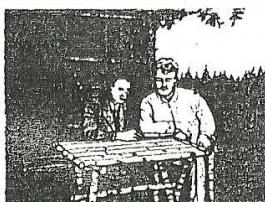
Druhou jeho velkou zálibou byly spky. S Janem Novákem i otcem došli i obdrželi zlatou Učitelskou kartu, později přejmenovanou na České skautské kvadrato. Protože byl Antonín ze všech nejdříve hikali mu Benjaminek – a to mu zustalo až do smrti. S převěckým kvartetem poznal turné kolem světa: Ameriku, Japonsko, Čínu, Indie, Blízký Východ.

Roku 1911 vzlátky Svojsíkovy zálohy šly stranou. Vydal se totž koncem července znova na cestu, tentokrát do Anglie. Na vás objevil novou ženu, nebo zpívají osobně se seznámil s novoukou mimochodem vychovýší říši světu – skautingem.

Při milosti Londýnem, na louce u lesa, konečně uvítal

dél skupinky asi jedenáctiletých hochů ve skautských krojích – se šátkymi klobouky a travomodrémi šálky. Na všechn stranách panoval blý ruch, ale zároveň vzdor a poradí. Zády k hradu Svojsík se skautsky držící skupinka proutkala a byl jí děšovan – počítal s odsudněním propagovat ho u nás, kde mu slyšeli stát.

Doma se dal ještě koncem prázdnin do práce. S několika studenty a venkovským kuku poslal v tese u myslivny „Vorov“ chalupu z Březového vrchu. A tam také se svým svátkem Ducha Šíránskym začal překládat Baden-Powellovu knihu Scouting for Boys.

Hned po všechnem si však však všichni rájovci a kouskou pokusnou dřívku a začali s ní chodit na výpravy do pražského okolí. Ověřovali si, jak budou čestní kluci zabírat na hru žvanku skauting. Sonva poprvé postavili v přírodní stani – měl je chycení! Funovalo to i ve střední Evropě.

Pozvánkou zájemci chlapců, navštívil Svojsík významné osoby až do doby – Kramáře, Masaryka, Jiříka a další. Předpokládal, že díky skautingu rozšíří sokolskou výchovu. Začal přednášet a psát články do novin a časopisů. V únoru 1912 výšla na trh tenka brožura Český skaut a květnu pak bude český skauti Základní junactví.

Protože Sokol přes veškerou Svojsíkovu snahu o skautingu zájem nepřebral, musel ABS hledat ochranu křídla jinde. Bylo to poměrně nedůvěro. Svojsík byl totiž jedním z „Svatých“ skautského spolu a přátele pro tento významný skautský svaz v Praze. Našel první skauti při tomto Srazu univerzitní skautský oddíl.

Nebyl to však jediný problém – Svojsík hledal český ná-

zev pro anglické slovo „skaut“. Navrhoval „Chodov“, jiní drželi připomínky „Šedov“, „Slavík“, „Babka“, „Kozaček“, a některé i pochyt Svojsíkovi nazývali „Šindyl“. Právě Billy Ten se nakonec ujal. Od Chodou jistě však přešel i něco prevzal, a to znak se psí hlavou, nákresem Mikolášen Alšem.

Příště: Velký pokus 1912

Chrám slunce

Slunce už dávno vyšlo nad obzor, ale sem do pralesa pronikaly jen některé paprsky. Hustou džunglí se právě prosekávala postava celá odděná v černém. Byl to bývalý včelitel pohraničních hnízdek, Kainer Korf. Dlouhý zakřivený nůž kmítal sem tam a z úst vysokého muže se řítili nadávky. Už celý půl den se plahočí, od rána nic do úst nedal a dávno měl být v údolí. „V údolí?“, zeptal se sám sebe. Ani nevěděl, kde chrám hledat. Jestli na skále, v údolí nebo v podzemí. Ale asi v údolí. Tak to bylo psáno v legendě. Bylo tam taky, že chrám střeží Gentové. Pozůstalí Zlaté generace a zachovalci lesních duchů. Báchorky starý báby. Zastavil, aby si odpočinul. Prales řídí a kroví už není tak husté. Sundal si šátek omotaný okolo hlavy a prohrábl si dlouhé vlasy. Byl celý zpocený. Napil se z měchu. Jablčné víno mu ještě zůstalo, aspoň to. Za chvíliku se vydal na cestu. už nemusel prosekávat a dokonce šel po jedné ze zvířecích stezek. Jak šel po stezce, ani si nevšiml, že keřů ubývá, měkkou bažinatou půdu střídá kamenitá. Zamýšleně se rozpomíнал na legendu. Chrám podle všeho má ležet někde v ruiništi Zlatého města. Vzpoměl si, jak se i z pohraničí ztráceli děvorubci. Nikdo je už více nenašel. Při pomyslní na legendy se zasmál, ale přesto neušel podivnému mrázenu na zádech. Pozůstalí lesních duchů brt.....

Zasiechl vzdálené šumění padající vody. Šel po tom zdroji a zanedlouho lomoz zesilil a před ním se otevřelo Ztracené údolí. Bylo asi 2 míle dlouhé a uprostřed bylo ruiniště jakéhosi města. V jeho středu se vypínal do výše chrám celý pokrytý zlatem. Na druhé straně se dolů valily vody a ztráceli se v jakési jeskyni. To vše se topilo v jasném nachu zapadajícího slunce.

Ďáblk

Časopis 7. oddílu Junáka Tábor,
oddílu Karibů
Šéfredaktor: Michal VACKO
Adresa: Tábor 5, Berlínská 2751